

Πλανήτης

Impressum

Texte: © Copyright by Anastasios Karamanlis

Umschlaggestaltung: Anastasios Karamanlis

Foto aus pixabay.com

<http://onliners.eu>

epubli

ein Service der neopubli GmbH, Berlin

Prinzessinnenstraße 20

10969 Berlin

ISBN: 978-3-7450-6711-8

Alle Rechte, einschließlich das der Übersetzung und des vollständigen oder auszugsweisen Nachdrucks in jeglicher Form, sind vorbehalten.

Printed in Germany

Bibliografische Information der Deutschen Nationalbibliothek

Die Deutsche Nationalbibliothek verzeichnet diese Publikation in der Deutschen Nationalbibliografie; detaillierte bibliografische Daten sind im Internet über <http://dnb.d-nb.de> abrufbar

Ο "Πλανήτης" γράφτηκε στις αρχές του 2000 μαζί με άλλα δύο μικρότερα διηγήματα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Ήταν μεγάλη η χαρά και η όρεξή μου για γράψιμο και θυμάμαι ακόμη πώς έτρεχα στο σπίτι να συνεχίσω, ώστε να δω τι θα γίνει παρακάτω, σαν κάτι που το είχε γράψει κάποιος άλλος και εγώ το διάβαζα.

Αν και ανήκει καθαρά στον χώρο της επιστημονικής φαντασίας, βλέπω σήμερα ότι έχει κάποια στοιχεία που με την εξέλιξη της ρομποτικής και του αυτοματισμού αποδεικνύονται όχι και τόσο φανταστικά.

Αναστάσιος Καραμανλής

Πλανήτης

Μυθιστόρημα

6

Το επόμενο πρωινό ο Εγίας σηκώθηκε πολύ νωρίς. Κοίταζε στον ένα τοίχο. Είδε ένα ρολόι με κίτρινα ψηφία και ένα γαλάζιο περίγραμμα. Του θύμισε την οθόνη στο λεωφορείο ή μάλλον στα λεωφορεία, γιατί το ίδιο ακριβώς ρολόι είχε και το αστικό λεωφορείο που τον μετέφερε από τη Μεγάλη Στάση. "Μα ακριβώς το ίδιο ρολόι είχε και μέσα στη στάση", σκέφτηκε. "Φαίνεται, ότι εδώ στον Πλανήτη, ο χρόνος είναι πραγματικά πολύτιμος και σημαντικός". Αισθάνθηκε λίγο σαν να τον παρακολουθούσαν όλα αυτά τα ρολόγια. Πλησίασε στον τοίχο για να το επεξεργαστεί, γιατί ο Εγίας είχε αυτή την περιέργεια να θέλει να μαθαίνει πώς δουλεύουν τα πράγματα. Η έκπληξή του ήταν μεγάλη, όταν είδε ότι το ρολόι αποτελούσε μέρος του τοίχου. "Μα, καλά, δεν μπορώ να το βγάλω άμα θέλω", σκέφτηκε. Σάστισε. Άρχισε να σκέφτεται τι να κρεμάσει στον τοίχο ώστε να μην το βλέπει. Θυμήθηκε ταινίες της πατρίδας του, που έδειχναν τεράστιους πίνακες ζωγραφικής κρεμασμένους στους τοίχους, που στην πραγματικότητα ήταν ένας τρόπος ώστε να μπορεί ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, να παρακολουθεί το χώρο κρυφά. "Λες να με παίρνει κανείς

μάτι", ρώτησε μιλώντας δυνατά στον εαυτό του. Μετά είδε ένα κουμπάκι ακριβώς δεξιά από το ρολόι. Το πάτησε. Ένα πορτάκι κινήθηκε και το ρολόι σκεπάστηκε. Η νέα επιφάνεια έγινε ένα με τον τοίχο. "Ωραία", είπε μέσα του, "δεν είναι και τόσο φοβερό". Πήγε στη βαλίτσα του, πήρε καινούρια, σιδερωμένα ρούχα και ετοιμάστηκε να πάει στο μπάνιο. Κοίταξε το ρολόι του να δει τι ώρα είχε πάει. Είχε την αγωνία, τη λαχτάρα να βγει έξω, να συναντήσει κόσμο, να γνωρίσει το νέο του περιβάλλον, τον προηγμένο πολιτισμό, τον Πλανήτη. Το ρολόι του δε λειτουργούσε. Το όμορφο ρολόι με τους μεγάλους δείκτες, που του είχε κάνει δώρο ο μπαμπάς του για τα είκοσι του χρόνια, τα οποία σήμαιναν την ενηλικίωση του, είχε σταματήσει. Το κούνησε, του έριξε μια με το χέρι του - τρόποι πρόχειρης επισκευής των συσκευών στην πατρίδα του – χωρίς αποτέλεσμα. Το ρολόι του είχε πάψει να λειτουργεί. Πήγε πάλι στο κουμπάκι του τοίχου, το πάτησε και το πορτάκι του γαλαζοκίτρινου ρολογιού άνοιξε. 05:29:33. "Αυτή τη δουλειά θα κάνουμε;" σιέφτηκε αγχωμένος ο Εγίας. Τελικά αποφάσισε να το αφήσει ανοιχτό ώστε να μην πρέπει να τρέχει στο τοίχο κάθε φορά που θέλει να δει την ώρα, μέχρι να βρει τι θα κάνει με το δικό του. Μπήκε στο μπάνιο, έκλεισε πίσω του την πόρτα. Το μπάνιο έμοιαζε

με αυτό του λεωφορείου, είχε πάνω-κάτω τα ίδια κουμπάκια. Πάτησε ένα στην τύχη, γιατί τα επεξηγηματικά σύμβολα που υπήρχαν δίπλα από αυτά, ήταν άγνωστα και δυσνόητα. Εμφανίστηκε ένα νούμερο, που όσο ο Ε-γίας πατούσε το κουμπί, αυτό μεγάλωνε. Κατάλαβε, ότι ήταν η θερμοκρασία του νερού για το μπάνιο του. Δεν ήξερε σε ποιο νούμερο πρέπει να το αφήσει, αφού στη χώρα του δε χρησιμοποιούσαν τέτοια πράγματα, απλά το δοκιμάζαν με το χέρι. Αποφάσισε να κάνει και εδώ το ίδιο. Θυμόταν ότι πρέπει να είναι γύρω στους τριάντα, από μια ταινία που είχε δει με ένα λόρδο, ο οποίος ζητούσε από τον υπηρέτη του να του ετοιμάσει το μπάνιο με θερμοκρασία νερού τάδε. Έπαιξε λίγο με το κουμπάκι, δοκιμάζοντας με το άλλο χέρι τη θερμοκρασία του νερού, και τα κατάφερε. "Τι απλό", σιέφτηκε. "Αυτό είναι πρόοδος". Σχεδόν λαχταρούσε να γυρίσει στην πατρίδα του τη Γη, να τους αναφέρει πόσο πίσω είναι η ζωή τους ακόμα, σε σχέση με την τελειότητα που επικρατεί στον Πλανήτη. Αφού σκουπίστηκε, ετοιμάστηκε με τα καλά ρούχα, που του είχε ετοιμάσει η μητέρα του, ώστε να παρουσιαστεί εμφανίσιμος στο νέο του δάσκαλο και τους καινούριους συμφοιτητές του. Κοίταξε το ρολόι του τοίχου. Ήταν ακόμα πολύ νωρίς. Κατέβηκε ωστόσο στο ισόγειο, μην έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνει. Ο τύπος που τον υποδέχτηκε την προηγούμενη μέρα, ήταν

ακόμα εκεί. Τον είδε να χαζεύει σε μια οθόνη, θα πρέπει να ήταν ταινία και να γελάει. "Παντού ίδιοι είναι", σκέφτηκε. "Προφανώς βαριέται τη νυχτερινή του βάρδια". Τον πλησίασε να του μιλήσει. Εκείνος σηκώθηκε και αμέσως του έδωσε ένα κουτάκι. "Α, ναι, ο μεταφραστής", σκέφτηκε ο Εγίας. Τον πέρασε καλύτερα αυτή τη φορά στο αυτί του και άρχισαν να μιλάνε.

- Καλημέρα.

- Καλημέρα, Εγία.

Του άρεσε, τελικά, αυτή η άνεση του ενικού και αποφάσισε να ανταποδώσει.

- Πως σας λένε, ουπς, σε λένε, ...συγγνώμη. Εκείνη τη στιγμή ο μεταφραστής έκανε κάποια χροατς. "Τελικά ο υπάλληλος στη στάση είχε δίκιο", πέρασε η σκέψη από το μυαλό του Εγία.

- DFRT653568KGVHDVR76764532

"Πάει, φαίνεται πως τον χάλασα το μεταφραστή", σκέφτηκε ο φουκαράς ο Εγίας και αισθάνθηκε ανόητος και περιττός, ενώ του φάνηκε ότι άκουγε τον πατέρα του να του φωνάζει για τα χρήματα που θα έπρεπε να πληρώσουν για τη ζημιά.

- Με ακούτε, ...γαμώτο, με ακούς, έκανε σε μια προσπάθεια να δει μήπως και φταίει κάτι άλλο.

Ο τύπος πίσω από τον πάγκο, πρέπει να ήταν γύρω στα πενήντα, χοντρός με παχύ μουστάκι. Σαν φιγούρα ήταν

απόλυτα ταιριαστός με τα πρότυπα του Εγία, θύμιζε κλασικό πανδοχέα. Του ερχόταν όμως δύσκολο στα είκοσι του χρόνια να του μιλάει στον ενικό, αφού στην οικογένειά του τον είχαν μάθει ότι πρέπει να είναι πάντα ευγενικός και να σέβεται τους μεγαλύτερους του. "Πού θα πάει, θα το συνηθίσω", σκέφτηκε.

- Φυσιικά και σε άκουσα, είπε ο υπάλληλος. Με ρώτησες πώς με λένε.

- Το όνομά σου το άκουσα παράξενα από το μεταφραστή.

Ο υπάλληλος πάτησε ένα κουμπάκι στο μεταφραστή του, άκουσε για λίγο με προσοχή, μετά γύρισε προς το μέρος του Εγία.

- Όχι, σωστά το άκουσες, του είπε, δεν έγινε λάθος.

- Δεν μπορώ να το επαναλάβω, μού είναι δύσκολο, ζητώ συγγνώμη γι' αυτό.

- Τα ονόματά μας, δεν είναι σαν τα δικά σας, και έτσι ο μεταφραστής κάνει μετάφραση, εξήγησε ο υπάλληλος. Γι' αυτό το λένε και μεταφραστή, συνέχισε με μια δόση κρύου χιούμορ.

- Και πώς θα ...σε φωνάζω, πρόλαβε ο Εγίας το λάθος του πληθυντικού, ενώ χαιρόταν που είχε αρχίσει κιόλας να προσαρμόζεται.

- Χμμμ.

Ο υπάλληλος σκέφτηκε για λίγο.

- Κοίταξε να δεις. Επειδή ονόματα όπως τα δικά σας είναι ακατανόητα για τους υπολογιστές, εδώ και εκατοντάδες χρόνια τα αλλάξαμε. Εάν πω το όνομά μου σε μια οθόνη για να κάνω τη δουλειά μου, το μηχάνημα το καταλαβαίνει αμέσως. Τώρα επειδή εσύ έρχεσαι από τη Γη που είναι πολύ πιο πίσω από εμάς, πρέπει ο μεταφραστής να σου πει το όνομά μου με σύμβολα δικά σου. Δεν μπόρεσε να θυμώσει αυτή τη φορά ο Εγίας με την προσβολή για τον τόπο του, προσπαθούσε να καταλάβει τι συμβαίνει.

- Κοίταξε να δεις, είπε με πιο αεράτο ύφος, ενώ η ιδέα του ενικού άρχιζε να του αρέσει. Εμείς στη Γη κάνουμε το αντίθετο. Έχουμε και μεις υπολογιστές και όταν τους δίνουμε στοιχεία, τα δίνουμε στη γλώσσα μας. Στη συνέχεια ο υπολογιστής τα μεταφράζει στη δική του, κάνει τις πράξεις του και μετά μας τα λέει πάλι στη γλώσσα μας.

- Αυτό είναι χαζό, είπε ο υπάλληλος. Έτσι χάνεται χρόνος με αυτές τις μεταφράσεις.

- Και πώς τα καταφέρνετε με αυτή τη γλώσσα, πρέπει να είναι πολύ δύσκολο, είπε με ολοφάνερη απορία ο Εγίας.

- Είναι η γλώσσα που μαθαίνουμε στα σχολεία, είπε ο υπάλληλος, που απόρησε με την απορία του Εγία. Είναι πολύ απλό και στην ουσία είναι η ίδια γλώσσα πια, που μιλάμε και μεταξύ μας.

- Δηλαδή μιλάτε σα μηχανές, είπε ο Εγίας, κάνοντας μια συμπερασματική σιέψη.

- Όχι βέβαια, γέλασε δυνατά ο υπάλληλος. Σαν άνθρωποι, συμπλήρωσε.

Ακολούθησε σιγή και ο Εγίας κοίταξε τον υπάλληλο από πάνω μέχρι κάτω. Ναι βέβαια, ήταν άνθρωπος, αλλά... Τι ήταν αυτό που τον ενοχλούσε; Ίσως η έλλειψη της αμεσότητας, την οποία προσαλούσε αυτός ο ηλίθιος μεταφραστής.

- Θα μπορούσα εγώ να μάθω τη γλώσσα σας; ρώτησε.

- Πρέπει νάναι δύσκολο, είπε ο υπάλληλος, που με το ένα μάτι κοιτούσε την ταινία στην οθόνη του. Νομίζω ότι πρέπει κανείς να τη μάθει από μικρός, αλλιώς είναι πρακτικά αδύνατο.

- Και πως θα σε φωνάζω; ρώτησε ο Εγίας, στενοχωρημένος από τη δυσκολία επικοινωνίας που διαπίστωνε.

- Μπορείς να με φωνάζεις με το πρώτο μου γράμμα που είναι D. Ο μεταφραστής είναι αρκετά έξυπνος και καταλαβαίνει ότι μιλάς σε εμένα.

- Δηλαδή, πώς; Η περιέργεια του Εγία φούντωσε ξανά.

- Κοίταξε, δεν είναι η ώρα να σου κάνω διάλεξη περι μηχανημάτων. Ούτε και εγώ ξέρω απόλυτα πώς δουλεύει. Απ' όσα γνωρίζω αποθηκεύει στη μνήμη τα ονόματα των ανθρώπων με τους οποίους έρχεσαι σε επαφή και τα ανασύρει όταν τους απευθύνεις το λόγο. Επίσης ανιχνεύει το χώρο στον οποίο βρίσκεσαι και μ' ένα έξυπνο τεστ που κάνει, αποφασίζει σε ποιόν μιλάς εκείνη τη στιγμή. Νομίζω πως κάνει ή το ένα ή το άλλο ή ένα συνδυασμό και των δύο.

- D, είπε ο Εγίας, που δεν μπορούσε να πιστέψει ότι γίνονται τέτοια θαύματα.

- Ναι, είπε ο υπάλληλος.

- Τώρα άκουσες το όνομά σου;

- Ναι, ξαναείπε, γελώντας με το θαυμασμό του γήινου μικρού.

- Εμείς έχουμε καμμιά εικοσαριά γράμματα στη γλώσσα μας, επέμεινε ο δύσπιστος Εγίας. Λέω επομένως, με το μικρό μυαλό μου, ότι εάν γνωρίσω πάνω από τριάντα περίπου άτομα, τότε κάποιοι θα έχουν το ίδιο αρχικό γράμμα, έτσι δεν είναι;

Το ύφος του Εγία ήταν ενός παιδιού μπροστά σε ένα γίγαντα, με νεύρο όμως και αποφασιστικότητα να παλέψει.

- Κοίτα, είναι πολλά που δεν ξέρεις και έχω και δουλειά να κάνω. Θα τα μάθεις με τον καιρό. Εν πάση περιπτώσει, εάν υπάρχει και άλλος στον ίδιο χώρο, του οποίου το όνομα αρχίζει επίσης από D, τότε αυτόματα ο μεταφραστής σε ρωτάει σε ποιόν από τους δύο απευθύνεσαι. Εάν θες μπορείς να με φωνάζεις με τα δύο πρώτα γράμματα, δηλαδή DF, οπότε οι πιθανότητες να μπερδευτώ με κάποιον άλλο λιγοστεύουν. Απλά πρέπει να θυμάσαι αυτά τα δυο γράμματα.

Ο Εγίας έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Τι περίπλοκα πράγματα. Γιατί όλα αυτά;

- Μη στενοχωριέσαι, του είπε ο υπάλληλος. Ήδη βγαίνουν εξελιγμένοι μεταφραστές, οι οποίοι επηρεάζονται από το ποιόν κοιτάνε τα μάτια σου την ώρα που μιλάς και θα εξελιχθούν στο μέλλον ακόμη περισσότερο. Φοβερή η τεχνολογία.

- Ναι, φοβερή, επανέλαβε ο Εγίας, δίχως να μοιράζεται τον ενθουσιασμό του.

Βγήκε από το κτίριο έχοντας στο μυαλό του την έκφραση αυτού του τύπου και τα όσα συζήτησαν. Παρά το ψυχρό του ύφος, του φαινόταν συμπαθής. "Μπορεί να είναι δημόσιος υπάλληλος", σκέφτηκε, "και να βαριέται". Άλλωστε το ότι έβλεπε τηλεόραση, του θύμιζε αυτό το είδος εργαζομένων της πατρίδας του. Αργότερα που ξαναμίλησαν, ο DF του εξήγησε ότι έπασχε από αϋπνίες

και γι' αυτό τον έβρισκε τα πρωινά καθισμένο μπροστά στην οθόνη του. Κάτι πρέπει να είχε συμβεί στη ζωή του, που τον συγκλόνισε, ο Εγίας όμως από διακριτικότητα δε ρώτησε. Ο DF του εκμυστηρεύτηκε ότι θέλει να πάει ένα ταξίδι στη Γη όταν μπορέσει και ότι το όνειρο του είναι να δει τους καουμπόηδες, που έβλεπε μερικές φορές στην οθόνη του. Ο Εγίας του εξήγησε ότι δεν υπάρχουν πια καουμπόηδες και ότι αποτελούν μέρος της ιστορίας μιας περιοχής, την οποία εκμεταλλεύεται μια εταιρεία για να κάνει ταινίες και να κερδίζει χρήματα. Τον είδε που στενοχωρήθηκε και έσπευσε να αμβλύνει την απογοήτευσή του, λέγοντάς του, πως άμα έρθει ποτέ στη Γη να τον επισκεφτεί, γιατί εκείνος ξέρει πού υπάρχουν ακόμα καουμπόηδες. Αργότερα ο Εγίας κατάλαβε, ότι οι άνθρωποι του Πλανήτη δεν μπορούσαν να διαχωρίσουν τι συμβαίνει στην πραγματικότητα ή στις ταινίες της χώρας Γη, αφού και τα δύο τα έβλεπαν σε μιαν οθόνη.

Ο DF ήταν πράγματι καλός άνθρωπος. Έδωσε στον Εγία εισιτήρια για το λεωφορείο, χωρίς να του ζητήσει γήινα χρήματα. Ήταν διαφορετικός από αυτούς που είχε συναντήσει μέχρι τώρα. Δε φορούσε καν στολή. Ο Εγίας πήρε το λεωφορείο από τη στάση, το οποίο ήρθε στο χρόνο που ανακοίνωνε το γαλαζοκίτρινο ρολόι στον τοίχο της στάσης. Εντυπωσιασμένος από την τελειότητα

των συγκοινωνιών μπήκε μέσα από το λουιάνικο που επιτοξεύτηκε από την πόρτα του λεωφορείου. Πολύ πρακτικό να μην υπάρχουν σκαλιά, πέρασε από το μυαλό του η σκέψη. Σίγουρα είναι για ανθρώπους με ειδικές ανάγκες. Παρατήρησε ωστόσο, ότι έπρεπε κάθε φορά να προσέχει, ώστε να μην το χτυπήσει το λουιάνικο μόλις εκείνο πεταγόταν προς τα έξω. Τελικά βρήκε μια θέση όπου δεν κινδύνευε και ήταν στο ίδιο σημείο ακριβώς σε κάθε στάση, αφού όλες οι στάσεις ήταν ολοίδιες. Το λεωφορείο είχε αρκετό κόσμο αυτή τη φορά. Οδηγός φυσικά δεν υπήρχε, ο Εγίας όμως ένοιωσε βολικά αφού έβλεπε τριγύρω του άλλους, που τουλάχιστον στην εξωτερική εμφάνιση του έμοιαζαν. Σκέφτηκε ότι και στη Γη, σε μέρη που είναι τεχνολογικά προηγμένα, παρατηρείται το ίδιο φαινόμενο. Το πρωί υπάρχει κίνηση στους δρόμους, όταν όλοι τρέχουν για τις δουλειές τους και το βράδυ επικρατεί ερημιά, όταν όλοι πια βλέπουν τηλεόραση. "Κι εδώ", σκέφτηκε, "σε μια οθόνη μπροστά τους βλέπω, συνέχεια. Μόνο που αυτή η οθόνη κάνει κι άλλα πράγματα. Ψήνει άραγε και καφέ;" του ήρθε το γνωστό ανέκδοτο των συμπατριωτών του στο μυαλό. Ο κόσμος στο λεωφορείο δεν μιλούσε. Οι περισσότεροι κοιτούσαν κάπου, χωρίς ωστόσο να κοιτάνε πουθενά. Άλλοι πάλι ήταν σκυμμένοι μπροστά σε μικρές οθονίτσες που κρα-

τούσαν στο χέρι τους, πατώντας νευρικά κάποια κουμπάκια. Αυτά όμως τα ήξερε ο Εγίας και από τη Γη, κι έτσι δεν εντυπωσιάστηκε. Σε ένα μέρος της Γης, όπου είχε ταξιδέψει, είχε δει ανθρώπους ακόμα και στο δρόμο με φορητούς υπολογιστές, να παρακιολουθούν τιμές χρηματιστηρίων και να κάνουν νευρικές κινήσεις ώστε να προλάβουν επιθυμητές αγορές ή πωλήσεις. Ωστόσο η σιγή μέσα στα λεωφορεία του Πλανήτη, ήταν απόλυτη. Εκνευριστική. Δεν ακουγόταν ούτε θόρυβος από τη λειτουργία του λεωφορείου. Ο μόνος τρόπος να καταλάβει ο Εγίας ότι βρισκόταν σε κίνηση, ήταν να κοιτάζει από το παράθυρο προς τα έξω. Σαν μουσικός που ήταν, είχε συνδυάσει πολλές λειτουργίες με τους ήχους που εξέπεμπαν. Έτσι, στο λεωφορείο μέσα, αισθανόταν κάπως στενάχωρα.

Κατέβηκε στη στάση που του είχε υποδείξει ο DF. Κοίταξε γύρω και έμεινε εντυπωσιασμένος. Τι υπέροχο θέαμα για τα μάτια του. Ένα τεράστιο πάρκο απλωνόταν μπροστά του. Τι όμορφη πόλη. Αυτό είναι πολιτισμός. Πεντακάθαρη, παραδεισένια. Πίσω του ξεκινούσε μια μεγάλη λεωφόρος. Αποφάσισε να αναβάλει τη βόλτα στο πάρκο γιατί έπρεπε πρώτα να ασχοληθεί με τα πρακτικά. Η θέα του πάρκου του εντυπώθηκε τόσο έντονα που άρχισε σχεδόν να τρέχει, ώστε να τελειώνει

γρήγορα με τις δουλειές του. Έφτασε στη Μεγάλη Τράπεζα, που ήταν ο πρώτος στόχος. Έπρεπε να λύσει τα της κινητήριας δύναμης, δηλαδή τα του χρήματος. Αυτό το γνώριζε καλά και από την πατρίδα του. Η αίθουσα ήταν μεγάλη, ψηλή, επιβλητική. Κοίταξε τον κόσμο τριγύρω του. Υπήρχαν αρκετοί μέσα στην τράπεζα, χωρίς πάντως να σχηματίζονται ουρές. Όλα έμοιαζαν άψογα οργανωμένα. Στους τοίχους είδε διάφορα κουμπάκια, άλλα ήταν για τους πελάτες και άλλα για τους εργαζόμενους. Πλησίασε σ' ένα ταμείο, σε μια όμορφη ξανθιά, ενώ αυτόματα θυμήθηκε την κοπέλα του λεωφορείου. Η ξανθιά βρισκόταν πίσω από ένα τζάμι που άρχιζε από το πάτωμα και τελείωνε στην οροφή του κτιρίου, η οποία βρισκόταν αρκετά ψηλά. Είχε μόνο ένα πολύ μικρό χωρίσμα, μια σχισμή στο τζάμι και ο Εγίας απόρησε πώς θα του έδινε η κοπέλα το μεταφραστή μέσα από αυτή τη μικρή χαραμάδα. Την κοιτούσε, περιμένοντας να του δώσει το μηχανήμα, από το οποίο είχε ήδη αρχίσει να νοιώθει μια μικρή εξάρτηση. Εκείνη πάτησε ένα κουμπί δίπλα της και του μίλησε:

- gj&%(kf8432q09bg]p+, του είπε με μια σειρά από ακαταλαβίστικα σύμβολα.

Η φωνή της ήταν τραχειά, σχεδόν αντρική, τόσο που σόκαρε τον Εγία και του χάλασε τη γλυκειά εντύπωση

που είχε αρχικά σχηματίσει κοιτάζοντας την. Χαμογέλασε αμήχανα, προσπαθώντας να δείξει ότι δεν καταλαβαίνει.

- Είστε από τη Γη; ρώτησε εκείνη στη γλώσσα του, καταλαβαίνοντας το πρόβλημα.

Ο Εγίας άργησε να απαντήσει. Δεν ήξερε εάν η κοπέλα θα τον καταλάβαινε χωρίς το μεταφραστή. Μετάνοιωσε που δεν πήρε το μηχανήμα που προσφέρθηκε να του δανείσει ο DF, αλλά ένοιωθε με αυτό σαν ανάπηρος. Του θύμιζε αυτούς που έχουν πρόβλημα στο λάρυγγα και χρειάζονται μια συσκευή, που ενισχύει τη φωνή τους.

- Με ακούτε, ξαναείπε η κοπέλα, και ο Εγίας διαπίστωσε ότι η φωνή της δεν ήταν πια όπως πριν. Ήταν πιο γλυκειά, πιο θηλυκή, ταίριαζε στην εικόνα και την ομορφιά του προσώπου της.

- Με καταλαβαίνετε, είπε ο Εγίας, ενώ δεν ήξερε αν θα πρέπει να της μιλάει στον πληθυντικό ή όχι.

- Φυσικά, σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

- Δεν χρειάζομαι μεταφραστή; επέμεινε ο Εγίας.

- Όχι, γιατί μιλώ τη γλώσσα σας, αν έχετε όμως την καλοσύνη να μου πείτε τι ακριβώς θέλετε, γιατί δε βρίσκομαι εδώ για να σας λύσω τις γλωσσικές σας απορίες. Εντυπωσιάστηκε ο Εγίας με την αναιδείά της, όμως το πρόσωπο της ήταν τόσο όμορφο που δεν της θύμωσε καθόλου. Στη Γη κανένας υπάλληλος τράπεζας δε μιλάει

έτσι, σχεδόν σε παρακαλάνε. Της εξήγησε το πρόβλημα του, και ότι θα έπρεπε να επικοινωνήσει με τους δικούς του στη Γη. Δεν χρειάστηκε να της πει πολλά, η κοπέλα κοιτάξε σε μια οθόνη δίπλα της, η οποία είχε όλα τα στοιχεία του, ακόμα και του πατέρα του στη Γη. Η όλη διαδικασία κράτησε ελάχιστα λεπτά, οι δυνατότητες των επικοινωνιών ήταν πραγματικά εκπληκτικές. Στο τέλος του έδωσε μια κάρτα, που ο Εγίας έμεινε να την κοιτάει.

- Καλημέρα σας, του είπε, με τόνο που δήλωνε πως έχουν τελειώσει. Καθώς έφευγε, την άκουσε που μίλησε στη συνάδελφο δίπλα της. Ο τόνος της φωνής της ήταν πάλι τραχύς, με έντονη βραχνάδα. Ο Εγίας τρόμαξε, όταν άκουσε την απάντηση της άλλης κοπέλας. Και εκείνης η φωνή, είχε ακριβώς τον ίδιο βραχνό τόνο. Κοίταξε την κάρτα, σκέφτηκε να γυρίσει πίσω να ρωτήσει πώς θα τη χρησιμοποιήσει. Ο επόμενος στη σειρά είχε πάρει τη θέση του και δεν υπήρχε περίπτωση να χωθεί ο Εγίας για να του λυθεί μια απορία που είχε ξεχάσει να την πει όταν ήταν η σειρά του. Δε γνώριζε, ωστόσο ένοιωθε τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν τα πράγματα στον ξένο τόπο, με απόλυτη και αυστηρή οργάνωση. Επί πλέον δεν είχε καμμία διάθεση να τους ακούσει να μιλούν αυτή την παράξενη γλώσσα, που έβγαζε αυτή την τρομακτική μουσική. Πλησίασε έναν κύριο που στεκόταν στην εί-

σοδο. Ήταν και αυτός πίσω από ένα άλλο τζάμι και φορούσε τη γνωστή λαδί στολή. Ο κύριος αυτός του εξήγησε με ποιο τρόπο θα χρησιμοποιούσε την πιστωτική κάρτα που μόλις είχε πάρει από την ταμεία, καθώς επίσης πώς θα επικοινωνήσει με τους γονείς του και τέλος τη διαδρομή για να πάει εκεί όπου βρισκόταν η σχολή του. Μπήκε σε ένα δωμάτιο επικοινωνιών, όπως έγραφε απ' έξω. Είδε μια οθόνη, η οποία του μίλησε στη γλώσσα του με μια γυναικεία μελιστάλακτη φωνή. Όπως ήταν θολωμένος με τις διάφορες προφορές, τους μεταφραστές και όλα αυτά, νόμισε προς στιγμήν πως η οθόνη είναι άνθρωπος και ετοιμάστηκε να απαντήσει. Γέλασε με τη σκέψη του. Διάβασε τις οδηγίες και σε λιγότερο από μισό λεπτό είδε τον πατέρα του να του μιλάει καθισμένος στο γραφείο του.

- Παιδί μου, τι κάνεις, τον άκουσε να λέει, και αισθάνθηκε έντονη την επιθυμία να ήταν εκεί για να τον αγκαλιάσει. Πόσο γλυκός του φάνηκε ο πατέρας του. Πέρα από πατέρα, ήταν και ένας γνήσιος γήινος. Μίλησαν αρκετά. Η οθόνη επικοινωνίας είχε στο πλάι ένα μετρητή, παρόμοιο με αυτόν του ρολογιού. Τα χρώματα εδώ ήταν ανάποδα. Κίτρινο το περίγραμμα, γαλάζια τα ψηφία. Υπολόγιζε, όπως και όλες αυτές οι συσκευές του Πλανήτη, το ποσό που υπάρχει διαθέσιμο στην πιστωτική κάρτα.

- Μετρούσαμε τις μέρες με τη μητέρα σου, μία-μία, τότε θα φτάσεις, για να μιλήσουμε. Ένας χρόνος δεν είναι και λίγος.

- Πως ήταν το ταξίδι; ρώτησε ο πατέρας του.

- Κοιμόμουν, απάντησε ο Εγίας, που δεν ήξερε τι άλλο να πει.

Ένας χρόνος ήταν πράγματι πολύ μεγάλο διάστημα. Στη Γη είχαν συμβεί διάφορα. Είχε πεθάνει ο παππούς του και όπως ήταν φυσικό ο Εγίας στενοχωρήθηκε. Κανόνισαν να τους στείλει ένα ηλεκτρονικό γράμμα, γιατί η ορατή επικοινωνία, όπως την έλεγαν, στοίχιζε πολύ. Και τι να τους πρωτοπει. Ήταν τόσο έντονες οι πρώτες εντυπώσεις, που θα αργούσε πολύ να τις αξιολογήσει.

Βγήκε από την τράπεζα στενοχωρημένος που δε μπόρεσε να μιλήσει στην μητέρα του. Τα συστήματα στη Γη ήταν λιγότερο εξελιγμένα. Δυνατότητα επικοινωνίας υπήρχε μόνο με το γραφείο του πατέρα του. "Εδώ στον Πλανήτη, φαντάζομαι κάθε σπίτι θα διαθέτει τέτοιες ευκολίες", σκέφτηκε ο Εγίας.

Προχώρησε προς το δρόμο όπου βρισκόταν η σχολή του. Είχε μεγάλη αγωνία και ανυπομονησία να γνωρίσει τους συμμαθητές του, το δάσκαλό του, τους μουσικούς αυτού του άγνωστου τόπου. Αναρωτιόταν πώς θα τους είχε επηρεάσει η εξέλιξη της τεχνολογίας,

τι είδους μουσική να συνθέτουν οι Πλανητάριοι δημιουργοί, σε μια κοινωνία που βρίσκεται τόσο μπροστά. Σε ένα δρόμο είδε εργάτες που έσκιαβαν μια μεγάλη τρύπα, χρησιμοποιώντας πελώρια μηχανήματα. Υπήρχε και ένας με λαδί φόρμα, που είχε δει να τη φορούν και άλλοι άνθρωποι στον Πλανήτη. Για πρώτη φορά πρόσεξε το σημάδι που είχαν στη μέση αυτές οι φόρμες, στο ύψος του στήθους. Την προσοχή του όμως τράβηξαν δυο άλλοι εργάτες. Τους πλησίασε για να σιγουρευτεί ότι άκουγε σωστά. Ναι, μιλούσαν γήινα. Πόσο χάρηκε ο Εγίας, ακούγοντας τη γλώσσα του τόπου του. Αισθάνθηκε σα να είδε τον πατέρα του, την οικογένεια του. Έιασε λίγο να τους ακούσει, κάνοντας πως χαζεύει τριγύρω. Μιλούσαν για το πόσο δύσκολο είναι το έδαφος στην περιοχή και άλλα της δουλειάς τους, που σε άλλη περίπτωση θα άφηναν τον Εγία αδιάφορο. Ωστόσο τους παρακολουθούσε με ευχαρίστηση, γιατί διψούσε να ακούσει τη γλώσσα του. Τέτοιες συζητήσεις στη Γη τις απέφευγε με επιμέλεια. "Είναι πράγματι σχετικά τα πράγματα", είπε μέσα του, και θυμήθηκε τους αυτοσχέδιους λαϊκούς πυρηνικούς φυσικούς της πατρίδας του και τις δικές τους αστείες θεωρίες περί σχετικότητας στη ζωή. Έφυγε χωρίς να μιλήσει στους εργάτες, γιατί ντράπηκε. Θα ξαναπερνούσε όμως αφού η σχολή του βρισκόταν ακριβώς πίσω από αυτό το δρόμο. Τους κοίταξε

για τελευταία φορά και παρατήρησε ότι οι συμπατριώτες του δε φορούσαν λαδί φόρμα αλλά γκριζα, χωρίς κανένα σήμα. Διακρίσεις.

Έστριψε στη γωνία. Νάτος, αυτός είναι ο δρόμος. Να και το νούμερο. Εδώ είναι η σχολή μου. Η στιγμή, που για τον Εγία σήμαινε την έναρξη του σημαντικότερου στόχου, της σημαντικότερης μέχρι τώρα απόφασης για τη ζωή του, είχε φτάσει. Επιτέλους. Όμως... Τα μάτια του δεν πίστευαν αυτό που έβλεπαν. Μπροστά του υψωνόταν ένα τεράστιο, επιβλητικό και σπουδαίο κτίριο, μόνο που δεν ήταν αυτό που ήθελε. Η επιγραφή έγραφε "Μεγάλο Μουσείο". Προχώρησε λίγο, πέρασε την είσοδο. Δεν υπήρχε άνθρωπος, μόνο μια σιδερένια πόρτα και μια ταμπέλα σε δυο γλώσσες "Βάλτε την κάρτα στη σχισμή". Ο Εγίας κατάλαβε, έπρεπε να βάλει την πιστωτική κάρτα στη σχισμή για να μπει στο μουσείο από την πόρτα. Ενδιαφέρον, σιέφτηκε, είχε περιέργεια να δει το μουσείο, όμως άλλα τον έκαιγαν τώρα. Άρχισε να εικνευρίζεται, γιατί δε μπορούσε να βρει έναν άνθρωπο για να ρωτήσει και να μάθει. Πολύ αραιοκατοικημένος αυτός ο Πλανήτης. Αλλού είναι όλοι μαζί και αλλού πάλι δεν βρίσκεις ούτε έναν. Σκέφτηκε να πάει στους γήινους, όμως πού να ξέρουν αυτοί από σχολές μουσικής. Προτίμησε ένα μεθοδικότερο τρόπο. Να βρει ένα βιβλιοπω-

λείο, να αγοράσει ένα χάρτη της πόλης, όπως κάνουν όλοι οι σοβαροί τουρίστες όταν πηγαίνουν σε έναν άγνωστο τόπο. Στο κάτω-κάτω και ο Εγίας τουρίστας ήταν.

7

Η περιοχή όπου βρισκόταν ήταν πολύ αραιοκατοικημένη. Δεν υπήρχαν πολλά κτίρια, στο οριζόντιο απλώνονταν τεράστιες ειτάσεις, κάτω από τις οποίες ακούγονταν συχνά χαμηλοί, υπόκωφοι θόρυβοι.

Μπήκε στο Μεγάλο Βιβλιοπωλείο, το οποίο βρισκόταν στη Μεγάλη Πλατεία κοντά στο Μεγάλο Πάρκο, αυτό που τον είχε εντυπωσιάσει τόσο πολύ. Όλα Μεγάλα είναι εδώ, σιέφτηκε. Η πωλήτρια τον κοιτάξε και κατευθύνθηκε προς το μέρος του. Είχε αρκετό κόσμο στο κατάστημα, όμως προτίμησε να εξυπηρετήσει τον Εγία και εκείνος, χωρίς να ξέρει γιατί, χάριξε.

- Τι θα θέλατε, παρακαλώ;

Του μίλησε στη γλώσσα του και ο Εγίας απόρησε.

- Πώς είναι δυνατόν να καταλάβετε ότι δεν είμαι Πλανητάριος; είπε.

- Σας φαίνεται, απάντησε η κοπέλα.

- Από τι;

- Από τον τρόπο που κοιτάτε, είναι διαφορετικός.

Ο Εγίας φοβήθηκε ότι κοιτάει σαν χαμένος, ότι στο κούτελό του είναι γραμμένο πως προέρχεται από κατώτερο πολιτισμό. Η κοπέλα ωστόσο, εννοούσε το ακριβώς αντίθετο, ο Εγίας όμως δεν το ήξερε.

- Θα ήθελα ένα χάρτη της Μεγάλης Πόλης.

- Χάρτες όπως έχετε στη Γη δεν υπάρχουν, μπορείτε όμως να αγοράσετε αυτή τη μικρή οθόνη, που θα σας εξυπηρετήσει και σε πολλά άλλα θέματα. Ο Εγίας έκανε έναν πρόχειρο υπολογισμό με το ποσό που ήξερε ότι υπάρχει διαθέσιμο στην κάρτα του και βρήκε την οθόνη ακριβώς ακριβή. Δεν ήθελε όμως να σταματήσει τη κουβέντα με την κοπέλα.

- Πώς και μιλάτε τόσο καλά γήινα;

- Η μητέρα μου είναι γήινη, αν έχετε όμως την καλοσύνη, πείτε μου για την οθόνη, θα την αγοράσετε; Ξανά το άγχος του εργαζόμενου, σιέφτηκε ο Εγίας, τουλάχιστον τούτη εδώ είναι ευγενική.

- Όχι, ευχαριστώ.

- Γεια σας, του είπε η κοπέλα και έσπευσε να εξυπηρετήσει τον επόμενο πελάτη.

- Μισό λεπτό, φώναξε ο Εγίας και όλοι γύρισαν και τον κοίταξαν, λίγο για την παράξενη γλώσσα που μιλούσε και λίγο γιατί κανείς δε μιλούσε ποτέ δυνατά στον Πλανήτη.

- Θα ήθελα ένα μεταφραστή, έχετε;

Η κοπέλα δεν πήγε τελικά στον πελάτη προς τον οποίο κατευθυνόταν. Αυτό ήταν πολύ παράδοξο για τον κόσμο του Πλανήτη και ο κύριος ετοιμάστηκε να ανέβει στο διευθυντή του καταστήματος, προφανώς για να εκφράσει τα παράπονά του. Εκείνη αδιαφόρησε και κατευθύνθηκε ξανά προς το μέρος του Εγία. Κάτι, φαίνεται, την είχε γοητεύσει και εκείνη επάνω του. Ίσως τα γαλανά του μάτια, που έμοιαζαν με τους μετρητές στους τοίχους.

- Βεβαίως, ελάτε να διαλέξετε ποιο μοντέλο θέλετε. Ζαλίστηκε ο Εγίας από την πληθώρα των επιλογών, ενώ η κοπέλα του εξήγησε με πολύ ενδιαφέρον τι κάνει η κάθε συσκευή. Έξυπνος όπως ήταν, κατάλαβε ότι όλες πάνω-κάτω έκαναν την ίδια δουλειά, μόνο που διέφεραν σε λίγες λειτουργίες, που πέρα από υπερβολικές, του ήταν και άχρηστες. Έτσι, σαν γνήσιος γήινος, διάλεξε με κριτήριο την τιμή. Έδωσε την κάρτα του και η πληρωμή έγινε. Ετοιμάστηκε να φύγει.

- Το όνομα σας είναι γήινο; ρώτησε εντεινοντας τα γαλανά του μάτια.

- Καλημέρα σας και ευχαριστούμε, του είπε η κοπέλα χαμογελώντας και γύρισε στη δουλειά της, στον πελάτη που ακόμα περίμενε. Η χαρά του Εγία ήταν απεριγράπτη. Είχε δικό του έναν ολοκαίνουριο μεταφραστή. Έτσι κι αλλιώς δεν υπήρχε κάτι άλλο που να τον κάνει να χαρεί. Όλα του είχαν πάει στραβά μέχρι τώρα.

Δεν είχε βρει τη σχολή του, δυσκολευόταν στην επικοινωνία, αν και ήξερε πως θα συνηθίσει, και να που τώρα τα πράγματα έμπαιναν σε μια σειρά. Είχε αρχίσει να πεινάει και έτσι γύρισε στο σπίτι του, που δεν ήταν παρά μια φοιτητική εστία, όπως του εξήγησε ο λαδί φρουρός στην τράπεζα, ο μόνος με τον οποίο είχε καταφέρει να κουβεντιάσει, πέρα από τον DF.

Ο DF έλειπε, προφανώς είχε πάει για ύπνο. Ο Εγίας ανέβηκε στο δωμάτιο του, άνοιξε το πακέτο με το μεταφραστή. Ήταν σαν ανεμιστηράκι, που έβγαζε ένα σιγανό θόρυβο, μόλις όμως τον έβαζες στο αυτί σου ο θόρυβος εξαφανιζόταν. Το φόρεσε και έκανε πρόβα στον καθρέφτη ώστε να τον κρύψει καλά κάτω από τα μαλλιά του, όπως ο υπάλληλος στη Μεγάλη Στάση. Άνοιξε τις οδηγίες και άρχισε να διαβάζει. Υπήρχαν διάφορες προειδοποιήσεις σχετικά με την υγεία των αυτιών, όμως ο Εγίας τις προσπέρασε. Ήξερε από τα γήινα προϊόντα ότι αυτά είναι υποχρεωτικά από τους νόμους του κράτους. Εκεί σκέφτηκε ότι δε γνώριζε για τον Πλανήτη, το σύστημα που επικρατεί, τη νομοθεσία και την κυβέρνηση του. Παρατηρούσε μια τεχνολογική άνεση και ευμάρεια, δεν ήξερε όμως ποιος είναι πίσω απ' όλα αυτά, τι σκοπό είχαν όλα. Γνώριζε τον πρόεδρο του Πλανήτη, τον Πλανητάρχη, όπως τον έλεγαν, από την επίσκεψη που είχε κάνει στη Γη λίγα χρόνια πριν, τίποτα όμως

περισσότερο. Οι ειδήσεις στη Γη μιλούσαν σχετικά, παρέχοντας αντικρουόμενες πληροφορίες, δύσκολα ξεχώριζε κανείς τι είναι αλήθεια και τι μόνο φήμη. Όπως και νά 'χει, τώρα είχε μία μοναδική ευκαιρία να τα γνωρίσει όλα αυτά από κοντά και να μιλήσει με τον κόσμο. Έστω χρησιμοποιώντας το μεταφραστή του. Πάτησε τα κουμπάκια, και αφού ξεθάρρεψε και δε φοβόταν μήπως το χαλάσει ή μήπως συμβεί κακό στ' αυτιά του, άρχισε να παίζει.

- Τι ΚΑΝΕΤΕ; ΕΙΣΤΕ καλά; έλεγε μιλώντας στο μεταφραστή τονίζοντας τον πληθυντικό ευγενείας για να διασκεδάσει και να δει την αντίδραση του μηχανήματος. Όλα ήταν φυσιολογικά. πάτησε ένα άλλο κουμπάκι και τότε άκουσε: - Τι ΚΑΝΕΤΕ; ΕΙΣΤΕ καλά;

Μμμμ, σκέφτηρε, με αυτό το κουμπί ξαναλέει τη φράση μου. Έξυπνο. Είναι φαίνεται για τεμπέληδες. Υστερα άκουσε μια σειρά από ακαταλαβίστικους ήχους, που μάλλον ήταν η μετάφραση αυτού που μόλις είχε πει στα Πλανητάρια. Μπορεί να μάθω τη γλώσσα με αυτόν τον τρόπο, έκανε τη σκέψη. Ξαναπάτησε το κουμπί, γιατί η περιέργεια του ήταν μεγάλη. Το μηχανήμα μίλησε στο ακουστικό του

- DFRT653568KGHVDVR76764532

Αυτό σαν ήχος του ήταν γνώριμος, δε ήξερε όμως τι ακριβώς του θύμιζε. Μουσικός, όπως ήταν, είχε καλή ηχητική μνήμη, ωστόσο αυτά τα Πλανητάρια του φαινότουσαν ασύλληπτα.

Ο μεταφραστής συνέχισε:

- Με ακούτε, ...γαμώτο, με ακούς;

Ο Εγίας πάγωσε. Για λίγα δευτερόλεπτα το αίμα στις φλέβες του δεν κινήθηκε. Κοίταξε γύρω του να δει αν ήταν μόνος στο δωμάτιο. Μπορεί να υπάρχουν άορατοι άνθρωποι στον Πλανήτη, ήταν η επόμενη σκέψη του. Μόλις είχε ακούσει τη φωνή του σε κάτι που δεν είχε πει. Το μηχάνημα συνέχισε:

- Φυσιικά και σε άκουσα. Με ρώτησες πώς με λένε.

Και συνέχισε:

- Το όνομά σου το άκουσα παράξενα από το μεταφραστή.

Εδώ ήταν πάλι η φωνή του. Η προηγούμενη, τι ήταν... να ναι. Πετάχτηκε πάνω, πέταξε το μεταφραστή με δύναμη στο πάτωμα. Το αυτί του πόνεσε από την απότομη κίνηση, θυμήθηκε που το ανέφεραν οι οδηγίες στις προφυλάξεις, που επιπόλαια είχε προσπεράσει. Όμως ο τρόμος του ήταν τόσο μεγάλος, που αφήνοντας την πόρτα του δωματίου του ανοιχτή, κατέβηκε δυο-δυο τις σιάλες και έφτασε στο ισόγειο. Άρχισε να φωνάζει δυνατά:

- DF, DF, πού είσαι DF;

Ηρέμησε κάπως και θυμήθηκε ότι χωρίς το μεταφραστή ο DF δε θα καταλάβαινε. Ανέβηκε τη σκάλα πιο ήρεμα αυτή τη φορά και άρχισε να σιέφτεται. Μόλις είχε ακούσει τον πρωινό διάλογο, που είχε κάνει με τον DF. Τον άκουσε λέξη προς λέξη, από ένα μηχάνημα που πριν λίγο είχε αγοράσει, καινούριο, από ένα κατάστημα άσχετο με το μέρος που έμενε. Ήταν όμως άσχετο τελικά, αναρωτήθηκε. Σήκωσε το μεταφραστή από το πάτωμα, έκλεισε την πόρτα και κατέβηκε ξανά στο ισόγειο. Είδε ένα κουμπί με το οποίο ειδοποιούσες τον DF. Το πάτησε. Ύστερα από λίγο εμφανίστηκε ο DF, αγουροξυπνημένος. Φόρεσε το μεταφραστή και του μίλησε:

- Με συγχωρείς που σε ξύπνησα.
- Δεν πειράζει Εγία, τι συμβαίνει;
- Θέλω να μου εξηγήσεις ένα πράγμα.

Λίγο από ντροπή, λίγο από φόβο ο Εγίας προτίμησε να κρύψει τον τρόμο που τον είχε κυριεύσει.

- Λοιπόν; είπε ο DF ενώ προσπαθούσε να βολέψει το μεταφραστή στο αυτί του, πράγμα δύσκολο γιατί ακόμα μισοκοιμόταν.

- Αγόρασα έναν καινούριο μεταφραστή, είπε ο Εγίας.

- Πολύ καλά έκανες, είπε ο DF. Με γεια σου.

- Πάτησα το κουμπί της επανάληψης και νομίζω, δεν είμαι σίγουρος, ότι άκουσα το διάλογο που είχαμε κάνει το πρωί.

Ο Εγίας δεν μπορούσε να πιστέψει πώς ήταν δυνατόν να αληθεύει αυτό που μόλις είχε πει.

- Δεν νομίζεις, τον άκουσες. Και εγώ τον έχω στον δικό μου καταχωρημένο. Γίνεται αυτόματα, μπορείς μάλιστα να επιλέξεις σε τι γλώσσα θες να ακούσεις όλο το διάλογο ή αποσπάσματα.

- Μισό λεπτό, εγώ αγόρασα καινούριο μεταφραστή. Πώς διάολο υπάρχει ο διάλογος που έκανα πριν τον αποκτήσω;

- Δεν σε καταλαβαίνω, Εγία. Τι σε ενοχλεί; Έχεις τον διάλογο και άμα δεν τον θέλεις μπορείς να το σβήσεις. Διάβασε τις οδηγίες προσεκτικά και θα καταλάβεις.

Ο DF έκανε να φύγει. Όσο καλοπροαίρετος και να ήταν, βαριόταν να εξηγεί συνέχεια στο νεοφώτιστο Εγία όλα αυτά που για τον ίδιο ήταν απλά και καθημερινά.

- Περίμενε DF. Σε παρακαλώ.

Ο Εγίας επέμεινε, γιατί πραγματικά η απορία του ήταν δικαιολογημένη. Ο DF κατάλαβε από το ύφος του, ότι ο γήινος ανησυχούσε και αποφάσισε να δώσει μεγαλύτερη προσοχή.

- Όταν μιλήσαμε το πρωί, χρησιμοποίησα ένα μεταφραστή που μου έδωσες εσύ. Αυτόν εδώ τον αγόρασα

πριν μια ώρα περίπου. Πώς λοιπόν ακούω από αυτό, το καινούριο μηχάνημα, αυτά τα οποία κατέγραψε το άλλο, που έχεις εσύ στο συρτάρι σου. Πώς μεταφέρθηκαν; αυτό ρωτάω.

- Χα, χα, χα, γέλασε ο DF και το παχύ μουστάκι του κινήθηκε δυο πόντους από τη θέση του. Μα είστε πραγματικά πολύ πίσω εσείς οι γήινοι. Χα, χα. Δε χρειάζεται να γίνει μεταφορά. Όταν χρησιμοποιείς έναν οποιοδήποτε μεταφραστή, αυτά που λες ή ακούς, καταγράφονται σε μια τεράστια βάση δεδομένων. Το μηχάνημα δεν παίζει κανένα ρόλο. Πολύ έξυπνη λειτουργία, αν το καλοσκεφτείς. Μεθαύριο θα θέλεις να αγοράσεις ένα ακριβότερο μοντέλο ή μπορεί να χαλάσει ο μεταφραστής που έχεις και να τον πετάξεις. Ακόμα κι αν τον ξεχάσεις στο σπίτι, μπορείς να χρησιμοποιήσεις έναν άλλο που θα σου δώσουν, όπως εγώ το πρωί για παράδειγμα. Όλα όμως καταγράφονται και μπορείς να τα ανασύρεις με όποιο μηχάνημα χρησιμοποιείς. Χα, χα, τώρα σε κατάλαβα.

- Και πού είναι αυτή η βάση δεδομένων, ρώτησε ο περιεργος Εγίας, ενώ νόμιζε ότι την αισθάνθηκε ακριβώς πάνω από το κεφάλι του.

- Τι σε απασχολεί; Δεν ξέρω και ούτε που το έχω σκεφτεί ποτέ μου. Πρώτη φορά μου κάνουν αυτή την ερώτηση.

- Δηλαδή, μπορεί κάποιος να...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει και ο DF τον διέκοψε.

- Τι σε απασχολεί Εγία; Σου είπα, μπορείς άμα θες να τα διαγράψεις όλα. Είναι βολικό πάντως να κρατάς τους διαλόγους. Μπορεί να μη θυμάσαι αυτό που είπες σε μια συζήτηση και να θες να το βρεις. Εγώ, ας πούμε, που δεν έχω καλή μνήμη, προτιμώ να μην τα σβήνω ποτέ.

- Και πώς να έχεις, άμα τα θυμάται άλλος για σένα, μουρμούρισε ο Εγίας.

- Τι εννοείς; ρώτησε ο DF, χρησιμοποιώντας το κλασσικό ερώτημα των Πλανητάρων. Και συνέχισε προς τον Εγία με ύφος δασκάλου:

- Διάβασε τις οδηγίες για να μάθεις πώς λειτουργεί και μετά ρώτα με. Εμείς στον Πλανήτη διαβάζουμε πολύ.

Εκείνη ακριβώς η στιγμή ήταν πολύ σημαντική για τον Εγία. Κατάλαβε πως οι Πλανητάρηδες διαβάζουν πολύ, μόνο όμως αυτά που τους παρέχονται για διάβασμα. Δεν έχουν περιέργεια αυτοί οι άνθρωποι, δεν αναρωτιούνται πέρα από αυτό που βλέπουν. Δεν έχουν ίσως καθόλου φαντασία. Άραγε τη λέξη φαντασία τη γνωρίζουν; Είπε τη λέξη φαντασία στο μεταφραστή και μετά πάτησε ένα κουμπί για να ακούσει αν θα τη μεταφράσει. Ο μεταφραστής είπε μια σειρά από ακαταλαβίστικα σύμβολα

με αυτήν την τραχειά φωνή. "Τουλάχιστον η λέξη υπάρχει", σκέφτηκε, χωρίς να είναι βέβαια σίγουρος για την ακρίβεια της μετάφρασης. Σε μια στιγμή αγχώθηκε τόσο πολύ και πάτησε το κουμπί της διαγραφής όλων των μέχρι εκείνη τη στιγμή συζητήσεων. Πάτησε το κουμπί της επανάληψης για να σιγουρευτεί. Τίποτα. Τα μηνύματα είχαν σβηστεί. Δεν ήξερε όμως, αν είχαν σβηστεί και από τη βάση δεδομένων. Δεν ήξερε τι είναι και κυρίως πού βρίσκεται αυτή η βάση δεδομένων.

8

Το άλλο πρωινό ο Εγίας σηκώθηκε πάλι σχετικά νωρίς. Το δεύτερο βράδυ κοιμήθηκε αρκετά βαριά, γιατί η μέρα τον είχε εξαντλήσει. Η κούραση ήταν περισσότερο ψυχολογική. Στον Πλανήτη οι άνθρωποι δεν κουράζονταν σωματικά. Λεωφορεία υπήρχαν πολλά και πήγαιναν παντού. Επί πλέον δεν υπήρχε θόρυβος και αυτό βοηθούσε στο να χαλαρώνει κανείς πιο εύκολα. Ο Εγίας είχε την αίσθηση ότι βρισκόταν στην εξοχή. Η έλλειψη θορύβου του έφερνε στο νου τις διακοπές στον κάμπο, στο χωριό του πατέρα του. Όχι όμως και τις διακοπές στο νησί της μητέρας του. Ο ήχος της θάλασσας ήταν ξεχωριστός για τον Εγία και εδώ του έλειπε. Στα αυτιά του ακουγόταν σαν μουσική. Σκέφτηκε ότι θά 'θελε να δει τη θάλασσα εδώ, στον μακρινό Πλανήτη. Όμως πρώτα έπρεπε να λύσει το πρόβλημα με τις σπουδές του. Αυτό τον άγχωσε κι έτσι ετοιμάστηκε γρήγορα να κατεβεί στο ισόγειο.

Ο DF βρισκόταν εκεί. Του πρότεινε να φάνε μαζί πρωινό, είχε φαγητά που έμοιαζαν με τα γήινα. Φαίνεται πως ο DF είχε συμπαθήσει τον Εγία. Του άρεσε που

είχε τόσες απορίες και όπως θεωρούσε ότι προέρχεται από κατώτερο πολιτισμό, τον ένοιωθε λίγο σα παιδί του, προστατευτικά. Κάθισαν να φάνε και ο Εγίας του διηγήθηκε τη χθεσινή του περιπέτεια με τη σχολή.

- Και τι σχολή είναι αυτή; ρώτησε ο DF.

- Μουσικής. Θέλω να σπουδάσω μαέστρος.

- Μουσικής; Μαέστρος; ψέλλισε ο DF.

- Ναι, ξέρεις τι είναι μαέστρος, φαντάζομαι.

- Όχι ακριβώς, αλλά να σου πω την αλήθεια, εδώ στον Πλανήτη σπουδάζουν τόσα και τόσα. Καθημερινά βγαίνουν καινούρια επαγγέλματα, σχολές, ιδρύματα που πλέον έχω ακούσει τα πιο απίθανα πράγματα. Τίποτα δε με ξενίζει.

- Εσύ έχεις σπουδάσει; ρώτησε ο Εγίας.

- Φυσικά. Αυτό που είμαι.

- Δηλαδή, τι ακριβώς;

- Θυρωρός, είπε ο DF. Τίποτα δε μπορείς να κάνεις στον Πλανήτη αν δεν το σπουδάσεις. Είναι πιο υπεύθυνο και σωστό. Τουλάχιστον έτσι λένε.

- Και είναι πανεπιστήμιο αυτό; ρώτησε πάλι ο μικρός γήινος.

- Αυτά τα έχετε εσείς στη Γη. Εδώ η σπουδή είναι μια. Η Μεγάλη Σχολή είναι η μόνη που σου επιτρέπει να βρεις δουλειά μετά. Ή σπουδάζεις ή δε σπουδάζεις.

- Και αυτοί που δε σπουδάζουν τι κάνουν;

- Πάνε φυλακή, χα, χα, χα, είπε ο DF με ένα περιεργο χοντρό γέλιο, χοντρό σαν τον ίδιο.

Ο Εγίας δεν κατάλαβε αν αυτό ήταν αλήθεια ή αστείο, δε ρώτησε όμως στη συνέχεια, γιατί έπρεπε να βγάλουν τους μεταφραστές τους ώστε να φάνε πιο άνετα.

Μόλις τελείωσαν το φαγητό και σηκώθηκαν ο Εγίας ρώτησε πώς μπορεί να μάθει σχετικά με τη σχολή που έφαχνε, αν μετακόμισε και πού πήγε.

- Να πας στη Μεγάλη Βιβλιοθήκη, του είπε ο DF. Πραγματικά αξίζει να τη δεις. Εκεί θα σου πουν για τα πάντα και αυτά τα μανέστρο που ψάχνεις.

Ο Εγίας τον ευχαρίστησε και φεύγοντας γέλασε κρυφά. Μας κάνει και το σπουδασμένο, σκέφτηκε. Άκου μανέστρο!

Μπήκε στο λεωφορείο, όλα ήταν πανομοιότυπα με τη χθεσινή μέρα. Είχε την αίσθηση πως και τα πρόσωπα των ανθρώπων είναι τα ίδια ακριβώς. Κατέβηκε στη στάση που έπρεπε, προχώρησε προς τη Μεγάλη Βιβλιοθήκη. Πραγματικά επιβλητική, τελικά όλα τα Μεγάλα κτίρια είχαν μια μεγαλοπρέπεια. Ο υπάλληλος ήταν πολύ εξυπηρετικός, μόνο που δε μπορούσε να του δώσει καμμία πληροφορία. Του έδειξε μιαν οθόνη, που ήταν ακριβώς ίδια με όσες είχε δει μέχρι τώρα και του εξήγησε τον τρόπο χειρισμού για να ψάξει αυτό που θέλει. Παιδεύτηκε πολύ ο Εγίας. Χάρη στην υψηλή ευφυΐα του

αντελήφθη γρήγορα πώς δουλεύει το σύστημα. Τελικά βρέθηκε σε ένα ηλεκτρονικό ευρετήριο, που έμοιαζε με αυτά που ήξερε από τη Γη. Δεν έβρισκε όμως τίποτα σε σχέση με το λήμμα "μουσική". Αντίθετα σχολές έβρισκε πάρα πολλές. Και αριετές με ονόματα που δυσκολευόταν να κατανοήσει, κι ας ήταν όλα γραμμένα στη γλώσσα του. Οι περισσότερες μάλιστα ανήκαν στη Μεγάλη Σχολή, για την οποία του είχε μιλήσει, πριν λίγο ο DF. Πάλι όμως τίποτα σχετικό με τη μουσική. Άρχιζε να απογοητεύεται. Με τα πολλά κατάφερε να βρει μιαν άκρη. Διάβασε στην οθόνη του: "ΔΙΑΛΕΞΗ ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ". Γινόταν ακριβώς στο χώρο που νόμιζε ότι βρισκόταν η σχολή του, και ήταν την επομένη μέρα το απόγευμα. Εκεί όπου τώρα βρισκόταν το Μεγάλο Μουσείο. Μήπως τελικά ήταν αυτό το μήνυμα που είχε δει στο γραφείο του στη Γη και οι υπολογιστές μπερδεύτηκαν και νόμισε ότι πρόκειται για σχολή; Αναρωτιόταν. Και ανησυχούσε. Όμως το γράμμα από τον καθηγητή; Κανείς δεν μπορούσε να του εξηγήσει. Ο θυρωρός, αν και σπουδασμένος αγνοούσε και τη λέξη μάεστρος. Αποφάσισε να ξαναπάει στο βιβλιοπωλείο και να ρωτήσει τη συμπαθητική εκείνη μισογήινη πωλήτρια. Ήταν και μια ευκαιρία να την ξαναδεί. Πριν φύγει από τη Μεγάλη Βιβλιοθήκη, ρώτησε τον υπάλληλο πώς θα μπορούσε να ψάχνει από την οθόνη του στο σπίτι στα

αρχεία της βιβλιοθήκης. Ο υπάλληλος του εξήγησε ότι αυτά τα αναλαμβάνει η Μεγάλη Εταιρεία Επικοινωνιών(ΜΕΕ) και ότι καλύτερα να περάσει από εκεί για να συνεννοηθεί. "Έχει το ίδιο όνομα με τη δική μας στη Γη", έκανε αμέσως τον συσχετισμό ο Εγίας. "Για φαντάσου". Βγαίνοντας, έχωσε την κάρτα του σε ένα μηχάνημα και διάβασε το ποσό στα γαλάζια ψηφία. Εντάξει, είχε ακόμα αρκετά χρήματα.

Στη Μεγάλη Εταιρεία έγιναν όλα πολύ γρήγορα. Η εξυπηρέτηση υπήρξε άψογη. Στο μόνο πράγμα που καθυστέρησε ήταν στην απόφαση για την επιλογή των ποικίλων υπηρεσιών. Φυσικά η υπάλληλος τον διαβεβαίωσε πως όλα αυτά μπορούσε να τα αλλάξει από την οθόνη του σπιτιού του. Ο Εγίας όμως ήθελε να τελειώνει. Πέρα από αρκετές ακαταλαβίστικες επιλογές, οι οποίες απευθύνονταν κυρίως σε εταιρίες, παρατήρησε ότι υπήρχε και πληθώρα "πονηρών" επιλογών. Ο Εγίας, σοβαρός όπως ήταν, δε σκέφτηκε να ασχοληθεί μαζί τους, όμως ο τρόπος που του παρουσίαζε η ΜΕΕ αυτές τις υπηρεσίες τον δέλεασε. Έτσι χασομέρησε πολύ μπροστά στην οθόνη, κοιτώντας τα διάφορα δείγματα των "πονηρών" επιλογών και επειδή ντρεπόταν, με το ένα μάτι κοιτούσε λοξά τριγύρω να δει μήπως τον παρακολουθούν. Απ' ότι παρατήρησε, όμως, όλοι όσοι βρίσκονταν στο χώρο έ-

κίαναν το ίδιο. Μάλιστα χωρίς να ντρέπονται, όπως εκείνος. Τελικά επικράτησε η σοβαρότητα μέσα του και διάλεξε αυτά που πραγματικά τον ενδιέφεραν. Δυνατότητες αναζήτησης, ιστορικών σελίδων, γιατί τον ενδιέφερε να μάθει για την ιστορία του Πλανήτη και ένα άλλο για επικοινωνίες με τη Γη, που όμως ήταν ακόμα σε πειραματικό στάδιο, όπως του έδειξε η αντίστοιχη οθόνη.

Η κοπέλα ήταν στο βιβλιοπωλείο, όμως εξυπηρετούσε άλλον πελάτη. Έτσι ο Εγίας, που φοβόταν μήπως προκαλέσει ξανά αναταραχή στο κατάστημα, απευθύνθηκε σε άλλη πωλήτρια. Εκείνη δε μιλούσε τη γλώσσα του κι έτσι αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει το μεταφραστή του.

- Έχετε βιβλία μουσικής, ρώτησε, για να μη ρωτήσει απ' ευθείας για τη σχολή, αλλά για ένα θέμα σχετικό με το είδος που πουλούσε το κατάστημα.

Η πωλήτρια απόρησε, τον κοίταξε παράξενα και απάντησε μονολεκτικά.

- Όχι.

Είδε την άλλη πωλήτρια, τη μισή γήινη που τον κοιτούσε, όσην ώρα εξυπηρετούσε έναν πελάτη. Δεν παρατήρησε κάτι στην κίνησή της που να του έδινε το θάρρος να την πλησιάσει. Όμως οι άκρες των ματιών τους συναντήθηκαν αρκετές φορές.

- Καθόλου; ξαναρώτησε την πωλήτρια, που περίμενε δίπλα του.

- Κάτι άλλο, ίσως; ήταν η απάντησή της.

"Παράξενο αυτό το θέμα με τη μουσική", σκεφτόταν ο Εγίας. "Κανείς να μην ξέρει, να μου πει το ελάχιστο; Μήπως δεν είναι και τόσο προηγμένοι στη μουσική τελικά, εδώ στον Πλανήτη;" Το διαφημιστικό φυλλάδιο, ή τέλος πάντων ό,τι κι αν ήταν αυτό, έλεγε άλλα.

Έφυγε και γύρισε στο σπίτι. Αποφάσισε το βράδυ να αξιοποιήσει τη συνδρομή του στη ΜΕΕ. Έκατσε μπροστά στην οθόνη του, έβαλε τον κωδικό που του έδωσε η εταιρεία και ένα μενού εμφανίστηκε. Περιείχε και αυτά που δεν είχε επιλέξει, μόνο που πάνω τους αναβόσβηνε η ένδειξη "ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ". Έκανε με το δάχτυλο του επάνω σε μια από αυτές και ακούστηκε ένα μπιπ. Θυμήθηκε τα "πονηρά" που είδε στη ΜΕΕ και μετάνιωσε που δεν είχε επιλέξει ούτε ένα. Περιπλανήθηκε λίγο στις σελίδες του δικτύου του Πλανήτη, που παρουσίαζαν φωτογραφίες από τη χώρα. Ενθουσιάστηκε και άρχισε να ονειρεύεται ταξίδια. Ξαφνικά αγχώθηκε πάλι που δε μπορούσε να λύσει το θέμα των σπουδών του. "Τι θα κάνω;" αναρωτήθηκε. Σκέφτηκε να κάνει ξανά μιαν αναζήτηση με ηρεμία πια από το σπίτι του και ακούμπησε το δάχτυλο

του στο σχετικό σημείο της οθόνης του. Η οθόνη έβγαλε διάφορους ήχους, αναβόσβησε δυο-τρεις φορές, τόσο που ο Εγίας ανησύχησε. "Έχει γούστο να τη χάλασα", σκέφτηκε. Γρήγορα όμως η εικόνα έγινε σταθερή και έβγαλε ένα μήνυμα με τεράστια μαύρα γράμματα:

"Καλώς ήρθες γήινε. Σαν στο σπίτι σου"

Ο Εγίας ένοιωσε κατά ένα παράξενο τρόπο σαν στο σπίτι του. Μετά η οθόνη άλλαξε, πάλι.

"Εάν θες πρόσβαση σε απαγορευμένες περιοχές, πίεσε με το δάχτυλο, εδώ"

Πίεσε με το δάχτυλό του εκεί όπου έδειχνε ένα βέλος και αμέσως εμφανίστηκε ένας ήχος, σαν μουσική, αλλά με μηχανικό τρόπο. Ο Εγίας χάρηκε. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε μουσική στον Πλανήτη. Αμέσως όμως βγήκε ένα μήνυμα που τον έκανε ν' ασπρίσει σαν το πανί:

"Χε, χε, την πάτησες. Τα δαχτυλιά σου αποτυπώματα καταχωρήθηκαν. Σε λίγα λεπτά θα ξέρουμε ποιος είσαι γήινε, εσύ που σου αρέσουν τα απαγορευμένα και δεν πληρώνεις!"

Κατατρόμαξε ο Εγίας. Προσπάθησε να κλείσει την οθόνη, που είναι και η πιο φυσιολογική αντίδραση, όπως αυτή της στρουθοκαμήλου. Δεν τον βλέπω, άρα δεν με βλέπει. Δεν ήξερε όμως πώς γίνεται αυτό. Η οθόνη δεν ήταν υπολογιστής, όπως αυτοί που γνώριζε. Δεν τον είχε

συνδέσει σε ρεύμα, όπως έκαναν στη Γη. Δεν υπήρχε κουμπί που να την ανοίγει ούτε που να την κλείνει. Ήταν μονίμως ανοιχτή. Το μόνο που είχε κάνει ήταν να ενημερώσει και να πληρώσει την εταιρεία για τις επί πλέον υπηρεσίες. Δεν είχε ιδέα με ποιο τρόπο αυτές του παρέχονταν. Δεν είχε καμμία απολύτως ιδέα τι γίνεται, τι του κάνουν. Σηκώθηκε να φύγει από το δωμάτιο, ξανακάθισε γιατί δεν ήξερε πού να πάει. Αισθάνθηκε ένοχος, σκέφτηκε ότι έκανε μια βλακεία χωρίς λόγο, μόνο από περιέργεια. Από απληστία. Είχε μετανιώσει. Και ξαφνικά η οθόνη άλλαξε πάλι.

"Μην πανικοβάλλεσαι γήινε, ένα αστείο ήταν".

Ο Εγίας αναθάρρησε, αποφάσισε να το παλέψει, περισσότερο από περιέργεια, για να μάθει τι συμβαίνει. Όλες αυτές τις μέρες, το μυστήριο και η πίεση που αισθανόταν μεγάλωναν.

- Ποιος είναι;

- Εγώ.

- Ποιος είσαι εσύ;

Η οθόνη έδειξε τίτλους με μεγάλα έγχρωμα γράμματα που αναβόσβηναν.

"ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΥΠΟΓΕΙΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ"

Για πρώτη φορά ο Εγίας αντιλαμβανόταν πως όλες οι οθόνες μέχρι τώρα είχαν δύο μόνο χρώματα. Κίτρινο

και γαλάζιο, τα οποία βέβαια εναλλάσσονταν, αλλά ήταν πάντα μόνον αυτά τα δύο. Τώρα έβλεπε ότι είναι δυνατόν να υπάρξουν και άλλα.

- Χάκερ;

- Έτσι τους λένε στη Γη. Εδώ μας λένε τεμπέληδες. Άμα όμως σε βολεύει λέγε με χάκερ.

- Πώς σε λένε;

- Μα είσαι ανόητος μου φαίνεται...

Λίγα δευτερόλεπτα απραξίας και ο χάκερ ξαναμίλησε.

- Τι γυρεύεις εδώ Εγία;

- Πώς με ξέρεις;

- Μου φαίνεται ότι δεν έχεις ιδέα πού βρισκεις.

- Πώς και μιλάς γήινα;

- Σιγά το πράγμα, είναι πανεύκολα.

- Μα, τόσοι κόσμος εδώ πέρα δυσκολεύεται.

- Δεν είναι αλήθεια, για τους Πλανητάριους τα γήινα είναι πολύ εύκολα. Όλοι μιλάνε τόσες υπολογιστικές γλώσσες άλλωστε.

- Και τι συμβαίνει τότε, γιατί δε μου μιλάνε;

- Δεν τους επιτρέπεται. Αυτό είναι όλο. Δεν τους επιτρέπεται να μάθουν γήινα. Και εδώ που τα λέμε, δε νοιάζονται και ιδιαίτερα.

- Δεν τους επιτρέπεται, γιατί; Από ποιόν;

- Ωχ, πολλά θες να ξέρεις.. Πες μου καλύτερα τι ψάχνεις εσύ εδώ. Τουρισμό;

- Όχι, όχι, ήρθα να σπουδάσω μουσική.

- Μουσική;

είπε ο χάκερ και με ένα κόλπο που έκανε, η θόνη άρχιζε να βγάζει διάφορα αστράκια, σαν να είχε ζαλιστεί από αυτό που άκουσε.

- Ναι, μουσική, γιατί; Αλλά δε μπορώ να βρω ακόμα τη σχολή μου εδώ πέρα. Μοιάζει αστείο, αλλά..

- Φυσικό είναι, τον διέκοψε ο χάκερ.

- Γιατί;

- Γιατί δεν υπάρχει μουσική στον Πλανήτη.

- Τι εννοείς δεν υπάρχει;

Ο Εγίας άρχιζε να νοιώθει διάφορους κόμπους στο λαιμό.

- Δεν υπάρχει. Μας τελείωσε, πώς το λένε!

- Μα... πώς γίνεται να μην υπάρχει μουσική;

- Γίνεται. Όπως στη χώρα σου, υπάρχουν περιοχές που δεν έχουν αρκούδες, ή καλαμπόκι. Κατάλαβες γήινε Εγία;

"Τι λέει αυτός;" σκεφτόταν ο Εγίας. "Η τρελός είναι ή με δουλεύει".

Ο χάκερ όμως, έδειχνε πειστικός.

- Εννοείς ότι δεν μπορώ να σπουδάσω;

- Δεν υπάρχει παιδί μου, δε γνωρίζεις ο κόσμος τι είναι μουσική.

Ο Εγίας έμεινε ξανά και ξανά με το στόμα ανοιχτό. Κατάλαβε την απορία του DF, της κοπέλας του βιβλιοπωλείου, κατάλαβε τα αστράκια που έβγαλε η οθόνη του χάκερ, όταν του μίλησε για μουσική, μόλις πριν από λίγο.

Του είπε με μεγάλη δυσκολία.

- Εσύ... ξέρεις... τι είναι η μουσική;
- Τη γνώρισα από τα δικά σας δίκτυα, χρόνια τώρα.

Έχει ενδιαφέρον.

- Καλά..., στο σχολείο δεν κάνετε μουσική;
- Όχι.

Όσο απορούσε ο Εγίας, άλλο τόσο καταφατικός ήταν ο χάκερ. Ο διάλογός τους ήταν πραγματικά πολύ αστείος.

- Με συγχωρείς, δεν καταλαβαίνω. Πουλιά που να κελαιΐδούν δεν έχετε;

Άρχισε ο Εγίας να σκέφτεται την ουσία, δηλαδή πως ξεκίνησε η μουσική στη χώρα του, πώς η μουσική είναι άρρηκτα δεμένη με την ίδια τη ζωή. Δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί το ένα χωριστά από το άλλο.

- Έχουμε διάφορα ζώα στα πάρκα. Τώρα για πουλιά που να κελαιΐδούν θα σε γελάσω, γιατί τα ζώα μας δημιουργούνται από μια περίπλοκη βιοχημική διεργασία, που μάλλον είναι δύσκολο να καταλάβεις με τις γνώσεις που σαν γήινος θα έχεις. Μπορώ να σου στείλω έναν

προσομοιωτή και να το δεις στην οθόνη σου, ίσως σε βοηθήσει.

- Όχι, ευχαριστώ.

Αισθάνθημε ο Εγίας ότι βρίσκεται σε άλλον πλανήτη. Στην κυριολεξία.

Ο χάκερ ξαναμίλησε.

- Κοίτα, έχω δουλειά, τώρα και πρέπει να φύγω. Όποτε θες πάτα με το δάχτυλο στην "Απαγορευμένη Περιοχή", τώρα πια δε φοβάσαι.

- Γεια σου.